

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.”

ANUL: III.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Pe un an 3 cor. 50 f., pe 1/2 an 1 cor. 75 f.
Pentru străinătate 4 cor.

Abonamentul să se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai înainte Buttyin,) com. Arad.

Toate scrierile să se trimeată la adresa: Vasiliu Berbecar tot la Körös-Bökény.

La anul nou.

Anii trec cu grăbire,
Puțin petrec aici eu,
Ce să-mi doresc oare?
De-a dreapta și de-a stânga
Multe bunuri s'arată —
Trece-oî eu pe lângă ele?
Una-a lipsi nu-mi poate
Lângă ori ce suferință —
Conștiință strâmtă dă-ne
Și o inimă largă.

Multe steaguri fălăesc,
Dar' numai unu-mi glăce,
A unei partide!
Steagul, ce mântuiește,
Prin care pot învinge,
Alui Isus cruce este
Desbinarea ne-a stricat,
Mult sânge a fost rărsat
Dăne-o conștiință strâmtă
Lărgeste inima!

Pentru peregrini la anul nou.

„Voi conduce pro orbi pe calea
ce nu o știau.” (Isaia 42, 16.)

E adevăr, că fiil lui D-zeu sunt în
privința viitorului, și a stăpânirii
providenței d-zecești foarte „orbi”, așa
orbi, că un peregrin bătrân, care bu-

curos ar dori iubiților cetitorii ai „A-
devărului” să le dorească ceva la anul
nou, nu știe, ce ar fi pentru ei sau
și pentru el înșiși mai vrednic de dor-
rit. Dară aici îi vine foarte la loc fă-
găduința de mai sus. Ce îndurare, că
avem un conducător, care-i așa bine
potrivit, a ne apuca pe noi orbi de
mână și a ne conduce!

Să privim câteva clipe

1. La conducătorul orbilor și la ca-
racterul lui.

Un conducător a orbilor trebuie să
aibe un caracter foarte deosebit, pen-
tru că are o problemă foarte deosebi-
tă de deslegat. Așa trebuie el

1 Să cunoască foarte bine calea. El
nu-i iertat să arce neștiință, că orbi,
pe cari îi are de condus, nu-l pot
ajuta și nici a-i înlocui vr'o scădintă.
El ca conducător e netrebnic, dacă
încă are lipsă de îndrumare. Și dacă
e el în privința numai unui paș ne-
știut, sunt toate celelalte însușiri e-
minente fără de nici o valoare.

Domnul nostru corespunde tuturor
pretensiunilor, ce se pun unui condu-
cător. El cunoaște calea, pe care El
condnce pre ai Sei, foarte bine. Min-
tea Lui e necuprinsă. În universul
întreg sunt toate lucrurile, trecutul,
prezentul și viitorul, goale și descope-
rite naintea ochilor Lui. Toate cauze-

le, cari sunt active, și toate activitățile, ce le produc ele, sunt dela început descoperite naintea Lui. Toate merg după planul Seu; pre El nu-l poate nici o întâmplare surprinde, și El nu poate ajunge nici când la vre un punct, unde ar ajunge în confușiune în privința conducerii Sale. El știe totdeauna, care paș e cel mai înțelept și mai folositor.

2. *El trebuie să aibe naitea ochilor o fîntă nesmintită.* El nu-i iertat ca să fie seducător, deoarece orbiî au lipsă de el și el îi poate conduce după plăcerea sa. Orbul nu să poate scuti contra necredincioșiei și vicleniei. Așa un conducător avem noi în Domnul nostru, care este „Isus Christos același este erî și astăzi și în etern”. El e adevărul și nu poate amăgi. În iubirea sa cea fără sfârșit și în pretenia Sa s'a coborît jos, ca să fie conducătorul poporului Seu, și după ce a primit El, a conduce mulți fi la mărire, nu cunoaște altă țintă. El a plătit pentru ei prea mare preț, decât să fie necredincios interesului lor vecinic. „Care n'a cruțat pre Fiul Seu, ei l-a dat pentru noi”, cum ar putea El să primească rola unui conducător trădător?

3. *El trebuie să întoarcă atențiunea sa necurmat spre cale.* Lui nu-i iertat a fi fără grijă. Orbul numai atunci poate avea o conducere practică, când conducătorul lui păzește bine calea. Când un conducător e fără grijă, nu are el nici o valoare. Tocmai în așa oară sau în așa o clipă, ar putea orbul, care trebuie sigur condus, ajunge peste vr'o pedecă sau a cădea în vr'o groapă sau a fi mușcat de vr'un șerpe veninos. Conducătorul e îndatorat, a fi foarte grijitor.

Așa un conducător e D-zeu poporului Seu. El „nu doarme nici dormitează”. Orî câte cauze ar ocupa grijea Lui, El nu întoarce ochiul Seu nici pe o clipă dela aceia pre cari îi conduce. Ce trist, de ar fi altcum! Dacă ar exista o zi, o oară, o clipă în care El ar retrage atențiunea Sa,

cât de plină de pericoale ar fi așa o zi, așa o oară! O așa clipă ar fi de ajuns, a nimici speranța noastră pe veci, Lăudăt fie D-zeu; că așa clipă nu va veni nici când! Mintea Lui cea necuprinsă îl evaluează pre El la aceea problemă, și vecinica Lui iubire îl obligă, a o deslega.

4. *El trebuie să aretă multă compătîmire gingașă față de cei orbi.* El nu-i iertat să fie nici când nepretenos către ei, că orbiî sunt de natură fricoși. Ei înșiși nu pot vedea; ei sunt încunjurați de nesiguranță și pentru aceea sunt ei plecați, a se teme. Aceasta frică poate fi nebună; dară ar fi înfiorător, a pertracta pre cei mai sărmani așa de aspru și bătăran. La ei trebuie mult trecut cu vederea. Un conducător bun nu numai că va deveni către orbi mai înțelept credincios și atent, ei și blând și gingaș.

Dumnezeu în Christos ni așa un conducător, El poate zice într'adevăr către noi orbi: „Tu știi, că ai cauză destulă, a te încrede Mie; pentru aceea nu te teme, nu arăta frică, pășește cu îndrăsneală și voios, că Eu te conduc!” Dară El nu să mânia, dacă observează ici o inimă fricoasă colo un paș timid, ei El să grăbește a grăi celui tremurător îndrăsneală. „Nu te teme,” zice El, „că Eu cu tine sunt; nu te voi lăsa nici te voi părăsi. De vei merge prin ape, cu tine voi fi, și prin fluviu, nu te vor acoperi.” Da, „El cunoaște zidirea noastră, aduce-și aminte, că țarână suntem”.

Oare nu e un privilegiu fericit, pe lângă neștiința și slăbiciunea noastră a avea așa un conducător? Nu am putea noi la începutul unui an nou să zicem voioși: Condu-mă Tu după sfatul Teu!?

II Orbiî cari sunt conduși, și problema lor.

Dacă acuma conducerea orbilor trebuie să fie așa deosebită, atunci și puterea lor, cari sunt conduși, e deosebită. Și după cum umblă orbiî cei

sigur conduși, așa trebuie să umblăm noi în anul nou.

1. La cei orbi observăm noi o *primire practică a conducerii*, care li s'a îmbie. El întinde mâna sa, ca să apuce aceea a conducătorului seu și să ține la dispozițiune, a asculta de prima lui îndrumare după plăcerea lui — Aceasta ni se cuvine noauă de la întâia zi a anului nou. Purtarea mea nu-i iertat să fie aceea a îndestulării de sine-mi, ca când n'ași avea nici o lipsă de vr'o conducere Dumnezeuască, ci aceea a primirii practice multămitoare. „Condu-mă Tu, Doamne, și unde Tu mă vei conduce, acolo voi merge.“ Scape-ne D-zeu de toate căile proprii!

În purtarea orbului condus observăm noi *duchul supunerii deplină la conducătorul seu*. El sâmfeste că nu e treaba lui, a întreba din când în când de conducătorul seu; „Oare aceasta-i într'adevăr calea cea dreaptă? Ești tu sigur la aceea?“ Lui nu-i este iertat, când ajunge la careva loc mai greu sau îl întimpină vr'o confusiune, să poruncească conducătorului seu să stee în loc și să-i zică: „De sigur nu mergi tu aici bine; să luăm altă direcțiune.“ El știe, că nu îi se cuvine, a fi desperat și resculător și a zice: „Nu, pe aceasta cale eu nici de cum nu voi merge!“ El știe mai mult, că, după ce a primit odată pre conducătorul seu, e el obligat, a-l asculta necondiționat și a 'i se subordina pe deplin. Așa ni se cuvine noauă în anul nou.

3. În purtarea orbului observăm noi o *apucare stăruitoare a coducărului seu*. El nu să lasă de mâna sau brațul lui. Dacă el aceasta numai pe o clipă ar face-o, aceasta clipă i-ar putea căusa pagube neînlocuibile. Chiar și numai o lăsare trecătoare a conducătorului îl poate foarte strica. — Fiii lui D-zeu sunt coduși prin teritoare, cari sunt sămănate cu lațuri și pericoale, unde fiecare paș independent nu numai că ar fi un paș greșit, ci ar putea conduce și la cădere

serioasă. Dacă noi în genere nu stăm în toată clipa sub conducere, nu are conducerea nici o valoare. Mâna cea odată apucată a conducătorului Dumnezeuesc trebuie ținută cu stăruință mare. Fără de îndrumarea Lui n'ar trebui nici un paș făcut.

4. În purtarea orbului condus observăm noi *fapta încrederei voioasă*. Un orb, care își pipăiește calea cu mâna sau cu bățul seu, umblă cu frică și temere și stă adeseori în loc, ca să precugete sau să întrebe; dară cel ce are un conducător încrezut, merge cu încredere și îndrăsneală înainte. Dacă conducătorul ia alta direcțiune sau dacă-l întimpină și vr'o pedică: El poate fi fără grije: el să încrede conducătorului seu și pentru aceea-i liniștit și mângăiat. — Așa ar trebui să fie la noi. Dacă ar trebui să ne căutăm noi înșine calea, am putea la fiecare paș tremura, dară pentru că am pus toate interesele noastre în mâna Aceluia, care ne-a rescumpărat, care ne-a promis conducerea Sa, care causă am avea noi a tremura? Toate sunt așa sigure, ca când am fi sfârșit deja cursul nostru; toate sunt așa de îndemână și cu pretenie regulate, după cum numai iubirea cea fără capăt și înțelepciunea, le poate regula, și dacă un creștin continuază calea sa voios și plin de încredere, atunci întreaga sa purtare o spune; „Eu știu, cui am crezut, și sunt încredințat, că El poate (îmi va) păzi lucrul cel încredințat mie până la ziua aceea.“

După H. L. în *Wge*.

Coadă și capul șerpelui.

Coadă șerpelui, zice Medrasch Bamid ben Rabar, a urmat de mult după direcțiunea capului, și toate înaintau bine. Într'o zi să făcu coada neîndestulată cu aceasta orânduială a naturei și zise cătră cap: „Eu am observat de multă vreme cu mare neplăcere purtarea ta cea nedreaptă.“

În toate călătoriile noastre ești tu, care ia conducerea, iar eu asemenea unui serv comun trebuie să fug în urmă. Tu te arăți în tot locul ca cel dintâi, iar eu asemenea unui slav ticălos trebuie să aștept de napoi. Dreptate-i aceasta? Frumos e aceasta dela tine? Oare nu sunt eu membru a tot acelu corp? De ce n'ăși putea și eu tot așa de bine conduce?

„Tu?“ strigă capul, „tu, coadă simplă, voiești să conduci corpul întreg? Tu nu ai ochi, ca să vezi pericoalele, nici urechi ca să le auzi, nici minte, ca să le poți delatura. Nu cunoști tu, că e numai spre binele teu, că mie mi încrezută conducerea?“

„Spre binele meu, da!“ răspunsă coada. „Aceasta-i vorbirea a tot jăfătorul de putere. Ei toți referează, a domni spre binele sclavilor lor. Dară eu nu vreu a mă subordina mai mult la așa stare a causerlor. Eu mă capriciez la aceasta, ca să iau eu conducerea!“

„Bine dară,“ răspuse capul, „fie așa, condu tu!“

Coadă foarte îmbucurată primi după aceasta conducerea. Prima ei faptă eroică a fost, că a tras corpul într'o groapă noroioasă. Poziția nu era tocmai foarte plăcută; dară coada s'a luptat foarte greu, pipăia prin de-alungul groapei și cu opintirea tuturor puterilor îi reeși, a să scoate din noroi. Dară corpul era așa de gros acoperit cu noroi și uriciune, că numai cu greu s'ar fi putut părea, că e un corp de șerpe. Fapta ei următoare era, a se încurca între niște tușișe și spinii. Durerea era mare. Corpul întreg suferi subț această și, cu cât mai mult să lupta, cu atât mai adânci s'au făcut ranele. Aici s'ar fi nimicît ea în ticăloșia ei, dacă nu s'ar fi grăbit capul spre ajutor și nu ar fi scăpat'o din poziția cea periculoasă. Dară ea neîndestulată cu aceasta, să capricia încă, a ținea conducerea. Ea merse mai departe și să țiri în urmă într'un cup-tor învăpăiat de topit. Cu grabă sâmti ea lucrarea cea înfiorătoare a ele-

mentului mistuitor. Cuptorul întreg s'a sguduit; toate membrele deveniră în spaimă, confusiune și desperare. Iarăși să grăbi capul, ca să-i ajute cu bunătate. Dară, oh vai! era prea târziu; coada era deja arsă. Focul cuprinse și celelalte, părțile cele mai nobile și mai de lipsă spre viața corpului; el s'a nimicît, și capul a fost în rui-nul cel general a corpului amestecat.

Ce a fost deci cauza nimicirii capului? Oare nu s'a întâmplat prin aceea, că el a predat coadei celei nepu-tincioasă conducerea corpului întreg? De acest soi va fi calea și sfârșitul tuturor acolora, cari în locul Spiritu-lui predau corpului conducerea. „Pre-cum a fost cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și precum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești.“ (1 Cor. 15, 48.)

Bunul Dumnezeu ne ferească, ca să nu fim poftitori de onoare deșeartă.

După Wge.

Un cetitor credincios a bibliei.

Întră Halle și Naumburg a obicinuit mai înainte cu ani a călători un iudeu bătrân, adevă el ședea în trăsura de napoi pe niște piei vechi, cu cari neguțătoria; dară cocierul era servul seu cu numele Christian. Acela era un creștin credincios și cartea cea mai iubită îi era Biblia. Aceea o avea el totdeauna în călătoriile sale cu sine, scotea Christian Biblia sa și cotea. Dară el cetea o propozițiune după cealaltă cu glas naintea sa, și iudeul trebuia să asculte, de voia el sau de nu voia. Dară el degrabă nu voia și strigă: „Christian, lasă cetitul!“

„Nu pot,“ răspuse acela.

„Atunci cetește mereu!“

„Încă nu pot; că când cetesc, trebuie să cetesc cu glas, de altcum nu înțeleg.“

Atunci găta iudeul de grabă și zise: „Atunci iată-ți biletul și poți merge.“ Și Christian luă Biblia sa sub sua-

ră și biletul în mână și merse, că de cuvântul lui D-zeu nu să putea lăsa.

Iudeul trebuia să-și năimească alt serv. Acela nu cetea nici cu glas nici mereu din Biblie. Dară domnul seu trebuia să cunoască cu grabă, că mai bine să poate căra cu un serv creștin decât cu altul, care nu-i nici creștin nici iudeu. Neguțătoria nu-i mai mergea așa bine ca mai naite. Dară el chiamă din nou pre Christian și îl întrebă: „Christian, vrei tu să mă cari iară?”

„De ce să nu? Dară iertatu-mi să să cetesc?”

„Da, din partea mea poți ceti.”

„Și cu glas a ceti?”

„Poți ceti și cu glas.”

Și Christian cără iarăși pre bătrânul seu iudeu și cetea Biblia sa, și acela trebuia să asculte prin vechiul și noul testament. Și amândoi umblau anî îndelugați.

Atunci să întâmplă, că iudeul să îmbolnăvi și fu tot mai rău. Să vedea, că era la urmă. Pretenii sei stăteau lângă patul lui participând. Dară lui îi era așa de groază și frică, și tot suspina: „Păcatele mele! Doamne, Tu Dumnezeuule drepte, păcatele mele!” Acuma îl mângăiau, că el a fost în general un om de omenie, și dacă o fi înșelat pre cineva, acela a fi fost totuși numai un creștin, și că o aduse la o avere frumoasă și deasemenea mai multe.

„Da,” strigă el, „am fugit și călătorit destul după șese scânduri și o pânză pe obraz.”

Apoi după o pauză dori el deodată: Christian să vină!”

Acela veni.

„Christian, roagă-te!”

Atunci ingenunchia servul cel credincios la patul stăpânului seu și s'a rugat cu glas și căldură cătră Christos, înduratul Mântuitor, ca să se îndure de iubitul seu stăpân bătrân. Bătrânul fu pe patul seu tot mai liniștit. Când să sculă Christian dela rugăciune, îi strânsă el mâna, apoi privind în sus, strigă el cu ultima sa

sufflare: „Oh Isuse, Tu Fiul lui David, îndură-te de mine!”

Iudeii cari stăteau acolo și auziră aceasta, își astupau urechile și fugiră strigând din odaie.

Iar lui Christian cel bătrân îi curgea, precând închise ochii stăpânului seu, o lacrimă pe față în jos. El a cărat pre stăpânul seu prin mărturisirea sa credincioasă în cer.

Aceasta-i misiune de iudei, credincioșie și cunoștință în umblare cătră Christos, Domnul, ca și unui iudeu, când îl ajunge oara cercetării, să-i răsară ca o stea în noaptea întunecoasă: „Nu este în altul mântuire, nici nu este alt nume dat oamenilor, în care să se mântuiască”, decât numai numele Isus Christos.

Oh voi rescumpărații lui Christos, cari aveți aceea soarte, a fi servi altora; faceți asemenea lui Christian, nu vă rușinați de evangelia lui Christos, căci este o putere alui Dumnezeu să mântuiască pre oameni prin voi. Fiți o lumină, prin care să se lumineze lumea cea ce zace la întunec.

După Wge.

Din făurie.

Noi aducem cu aceasta câteva versuri de amintire pe călătorie prin anul 1911. Mai bune nu există.

Jeremia zice: „Cine zice: să se facă, fără ca Iehova să nu ordinez? Au reul și binele es din gura celui preafalt? De ce deci ar murmura omul ce trăiește? Fiecare murmure contra păcatului seu. Să căutăm căile noastre, să le cercetăm, și să ne întoarcem la Iehova. Să înălțăm inimile cu mânele noastre spre D-zeu în cer, zicând: Păcătuit-am, resculatu-ne-am; și nu ne-ai iertat.”

Mat. 6, 31—34: „Deci nu vă îngrijiți, zicând: ce vom mânca? sau ce vom bea? sau cu ce ne vom îmbrăca? Căci aceste toate le caută păgânii, și știe Părintele vostru cel cereșe, că aveți trebuință de toate acc-

stea. Ci căutați mai întâi împărăția lui D-zeu și dreptatea Lui; și toate acestea se vor adăugi vouă. Drept aceea nu vă îngrijiți de ziua de mâne, că ziua de mâne se va îngriji de sine. Ajunge zilei reutatea ei."

Filippeni 4, 6: „Întru nimic nu fiți îngrijiți; ei în toate prin rugă și rugăciune cu mulțămită să se facă cunoscute cererile voastre lui D-zeu."

Luca 16, 9: „Faceți-vă amici din mamonul nedreptăței; ca, dacă veți fi în lipsă, să vă primească în corturile cele eterne."

Filip. 4, 8: „Pe lângă acestea, frații mei, câte sunt adevărate, câte sunt respectuase, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt de iubit, câte sunt demne de laudă, ori-ce vârtute, și ori-ce laudă, la acestea să vă gândiți."

1 Timot. 6, 3—10: „...Iar cei ce vor să se îmbogățească cad în ispită, și în cursă, și în multe poftes nebunesti și vătămatoare. Căci cufundă pre oameni în peire și perzare. Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor reuțărilor; pe care unii râvnind-o au rătăcit din credință, și s'au incurcat în multe dureri."

1 Tim. 4, 7—8: „Deprinde-te mai bine în pietate; căci esercițiul corporal puțin folosește; iar pietatea este spre toate de folos, având promisiunea vieței de acum și a acelei viitoare."

Gal. 6, 9: „Să nu ne obosim în facere de bine; căci la timpul seu vom secera, dacă nu ne vom ostăni."

Mat. 7, 12: „Deci toate câte voiți să vă facă oamenii, faceți și voi lor asemenea."

1 Cor. 10, 31: „Deci ori de mâncați, ori de beți, ori de faceți altceva, să faceți toate spre mărirea lui D-zeu."

Aceste și multe alte versuri a cuvântului lui D-zeu sunt pline cu înțelepciunea vieței sfântă. Cine le ia la inimă și le urmează, acela va avea zile bune, același îi lucește soarele adevăratei fericire în aceasta lume și în cea viitoare, acela va face pre

alții fericiți. S'o cercăm numai, și anul nou va fi în fapt un an fericit pentru noi.

* * *

Noi toți facem „istorii”; că noi suntem „conlucrătorii lui D-zeu.” Așa dară sunt la fiecare edificiu lucrătorii, cari fac mult și îndeplinesc lucrările cele mai bune, dară sunt și mijlocii și slabi, cari strică multe și sunt cele de multe ori în cale, decât să ajute și să înainteze. Acesta-i de sigur un capitol serios. Dară D-zeu conduce și despre aceasta protocol. Oare n'ar trebui, ca să cugetăm la începutul anului nou despre aceasta: Oare sunt eu în cale? Sunt sufletele împedecate prin mine, a urma lui Isus în toată credincioșia? Desvolta-s'ar adunarea mai bine, dacă eu nu aș fi în primarie (frunte)? Oare desvolta-s'ar de tot altcum dacă ar sta fr. A. sau B. în locul meu? O, de n'ar sta nimenia Domnului în cale în acest an nou!

* * *

Isus să numește pre Sine pânea vieței sau apa vieței, așadar voiește El cu aceasta să accenteze nelipsirea Sa. Cine poate trăii fără de pâne? Cine poate ieși în capăt fără de apă? E foarte bătător la ochi, că Iacob, când trimese pre fiil sei a doua oară în Egipt, le putu zice: Duceți bărbatului aceluia daruri; puținel balzam, puțină miere, și tragacant, și smirnă, pistace și migdale. Toate aceste fructe laudate ale țării le avea el de sigur, și nici de bani nu ducea lipsă, dară ele nu erau în stare, al ajuta peste lipsa foametei. Trebuia să fie bucate, el trebuia să aibe pâne; miere, migdale și pistace sunt ca adaus sau spre strămutare din când în când foarte bune, dară a trăii nu să poate din ele. Așa e și cu pretenii, cunoscuiți, poziții bune pământesti, sănătatea, căsătoria fericită, zile fără de grijă în casa părinților, ele toate sunt asemenea pistacelor, migdalelor și mierei. Dară dacă numai acestea le avem

și pre Isus nu, atunci trebuie să fii-mânzim, sufletul nostru suferă lipsă și în fine va lăncezi. Hrană adevărată pentru suflet, care ne da viață, numai la Isus o putem avea.

Din Wge.

LECȚIUNI DE DUMINECA

Duminecă în 1 Ianuar.

1. Despărțirea regatului.

1 Regi 12, 1—24.

Cuvânt de aur: „Cel ce umblă cu înțelepții, înțelept va fi, iar cel ce se însoțește cu nebun, nebun va fi.” Prov. 13, 20.

Judecățile lui D-zeu să arată numai ca fructele naturale ale păcatelor și nedreptăților de mult sămănate.

Duminecă în 8 Ianuar.

2. Cum a introdus Ieroboam idolatria.

1 Regi 12, 25—13, 6.

Cuv. de aur: „Să nu-ți faci ție chip cioplit, nici altă asemănare.” 2 Moisi 20, 4.

Ieroboam a amăgit pre Israil pentru D-zeul sau. El a căpătat religie, dară religie nu mântuiește, ci comuniunea cu D-zeu.

D-zeu dogonește pre păcătosul regesc. Ieroboam păcătuiește mai departe; D-zeu dojenește mai serios, Ieroboam continuază în păcatul seu și pentru aceea să nimicește.

Duminecă în 15 Ianuar.

3. Domnia cea bună alui Asa.

2 Cronica 15, 1—15.

Cuv. de aur: „Dară voi întăriți-vă, și să nu slăbească mânele voastre! Căci este respătare pentru lucrul vostru.” 2 Cron. 15, 7.

Dacă noi ne ținem de D-zeu, să ține și el de noi. Cum îl luăm noi pre el în pretensiune, Așa e El pentru noi. Să-i trăim dară Lui.

Duminecă în 22 Ianuar.

4. Cum au rătăcit Omri și Achab pre Israil.

1 Regi 16, 15—33.

Cuv. de aur: „Dreptatea redică pre popor. Dară păcatul este rușinea națiunilor.” Prov. 14, 34.

Aceea ce e zidit cu păcat, nu poate exista mult. Într-o zi va veni apa, care va dărâma casa cea putrădă.

Duminecă în 29. Ianuar.

5. Domnia cea bună alui Iosafat în Iuda.

2 Cronica 17, 1—13.

Cuv. de aur: „Căutați mai întâi împărăția lui D-zeu și dreptatea Lui; și toate aceste se vor adăugi vouă.” Matei 6; 33.

Iosafat era cu D-zeu, D-zeu era cu Iosafat. Enoch a umblat cu Domnul, Domnul l-a răpit pre el. Cel în veți credincios onoară pre cei ce sunt lui credincioși.

Pentru Februar 5-lea.

6. Arătarea lui Ilie în Israi.

1 Regi 17, 1—24.

Cuv. de aur: Psalm 34, 10.

MISSIONE.

Sedintă în Curtici. Pentru ziua de 13 Dec. șt. n. au fost chemați frații cercului Curtici, și frații mai bătrâni din cercurile vecine. În aceasta sedintă s'au vorbit mai multe lucruri bune și folositoare. Întră altele s'a ales și un lucrător de iarnă, pentru cercul Curtici, în persoana fr.-lui Ioan Savu din Radna.

Aceasta sedintă a avut și alt scop, și încă foarte mare, și n'am crede nici de cum, că nu ar fi plăcut lui D-zeu; dară noi fiind numai oameni, suntem în multe lucruri de altă părere. Totuși e bine, că s'a putut ceva face. Cum am și mai amintit-o că ar fi dorința, ca să devină literatură noastră comună; aceeași dorință ni s'a împlinit. Foaia noastră a devenit comună, adică a tuturor frați români, și are un comitet de 7 membri în frunte. Afară de aceasta au să se facă toate lucrurile literale, precum cărți de cântări, alte cărți religioase, prin conducerea și sprijinirea acestui comitet literal. Cu aceasta, și pe lângă aceasta, a curs vorbirea în jurul păcii generală. Noi, iubitorii frați, am ajuns cu un paș mai aproape. Și de ne-am ruga mai mult Domnului, ca să ne umplă inimile de pacea Duchului și de iubirea Lui cea sfântă, cu care El ne-a iubit pre noi; atunci e de sigur,

că vom fi biruitorii și sătana va fi rușinat. Pentru ce dară cruțăm noi încă pe acela, care ne voințește reul tuturor? Oh fraților, până nu ne-om lupta din resputeri contra lui, care el nu alta voințește, decât a sămăna desbinarea, să nu cugetăm că vom putea sta, nici chiar naintea lumii. Așadar, să ne trudim, să ne rugăm, să ne luptăm și să ne sfătuim, că cum am putea rușina pre începătorul reului!

Serbare de dedicare in Cincinnati.

Binecuvântat fie Numele D-lui nostru Isus Christos, care ne-a cinstit și nouă străinilor un locaș, întru care să ne putem închina înaintea sfântului Rege ceresc. Binecuvinteze Domnul întrarea și ieșirea tuturor, celor ce vor participa întru acest sfânt locaș

Festivitatea s'î-a luat începutul la orele 3 după amiază, în Nov. 6, 1910. Un frumos număr de popor a participat, peste 300 suflete Români și Englezi. 9 frați păstori englezi au participat, din cari 6 au condus un serviciu puternic spiritual. Numele fr. lor cari au servit și *Programul e*;

1. O cântare (preludiu) cu orgua.

2. Cântarea 365 cântată de toată adunarea.

3. Invocarea și rugăciunea D-lui. Toată adunarea de cătră fr. pred. R. Igrışan.

4. Cetirea Ps. 122. de fr. T. Selegean.

5. O cântare în limba Engleză: Cât de puternică e temelia voastră, sfânti ai D-lui.

6. Cetirea istoriei bisericeii noaua, de fr. păstor german Rev. A. A. Schade.

7. Strângerea darurilor bisericești.

8. Mulțămită pentru darurile bisericești.

9. Cântarea 117 din Harfa Coriștilor.

10. Serviciul dedicației, de cătră fr. Rev. G. M. Peters, care e președintele uniunii Baptiste din Cincinnati, a cetit dela Isaia 65, 7.

11. Rugăciune de cătră fr. păstor

Rev. Crane.

12. Indemnare cătră membri la o viață creștină, de cătră fr. păstor Rev. G. R. Robbins D. D.

13. Dare de mână frățească, de cătră fr. păstor Rev. J. F. Herget, întiul păstor din Statul Ohio.

14. Rugăciune de cătră fr. Dr. Rev. Lascher.

15. Cererea binecuvântării și mulțămită D-lui pentru frumoasa serbare, de cătră fr. păstor român Rista Igrışan.

Prețul casei D-lui e 22.500 coroane. D-zeul cel mare și bogat, să respălătească cu bogată binecuvântare la toți frații. pretenii și ascultătorii, cari au sprijinit casa D-lui prin darurile lor. De mii și mii de ori să fie cinstit Domnul, care a îndemnat inimile fraților la așa lucru frumos și important; pe care-l admiră și îl laudă toți oamenii, până și bărbații cei politici americani și toate foile orașului. Încă odată zic, și rog pre Domnul, să binecuvinteze pre frații nostri din America. Cari, deși siliți, fiind trimiși de sărăcie, totuși au putut să adune în acest an 10.350 cor. pentru lucrul împărăției lui D-zeu. Dară totuși, nu voim a ne înclinuna pre noi cu laudă, ci o lăsăm celui vrednic de laudă; și vom zice cu regele David la 1 Cronica 29, 13—18.

Trimis de R. Igrışan.

DIFERITE.

Crăciun fericit.

„Că așa a iubit D-zeu lumea,
Ca pre unicul Scu Fiu l-a dat.”
„Care pre Sine pentru noi s'a dat.”
„Mergi, fă și tu deasemenea.”

În odaia cea frumoasă, caldă ședeau o femeie tânără. Fruntea îi era întunecoasă, gura închisă. Ea cugeta, că ar avea cauză, a să certa cu D-zeu și cu lumea întreagă; că astăzi avea fiecare pe cineva, numai ea era sângură. Acolo în cimiterul din apropiere erau două morminte mai asemenea

de mari. Crăciunul, scribatoarea copiilor era naintea uşei, şi copiii ei zăceau afară sub pământul rece. În fiecare casă să împodobească câte un pom de crăciun, numai ea nu mai avea, a împodobi pentru nimene. În cursul unei săptămână au murit ambiul ei copii de difterie, şi bărbatul ei era dus departe, dincolo de Ocean; el nici nu ştia încă, că nu mai trebuie să lucreze pentru nimene. Nu ar fi fost de lipsă a se duce. Că aveau în casă destul, o căsuţă şi făină, păşuni şi vite. Dară el cugeta, că nu-i va putea nutri, până vor creşte, le va trebui mult. Şi ei nu mai aveau lipsă de nimica şi nici nu vor mai fi de sarcină la nimene. . . .

Pe masă naintea femeii zăceau bucăţi de bani şi o epistoală: „Cumpără-ţi ţie şi copiilor ceva frumos pe crăciun şi fă-le un pom frumos, mare. Mie îmi vine să plâng, când cuget, că în aceasta sărbătoare am să fiu aşa săngur şi nu pot vedea bucuria voastră..” Ea aruncă pe masă; puse capul pe mânele cele slăbite şi plânse: „Unde s'a dus bucuria mea?! Ce să fac eu banii, cui, ach cui îi pot eu pregăti un pom; ei au deja unul pregătit; acolo la capul lor stă bradul cel mare, şi numai cristale atârână de el..”

Uşa scârţâi puţin, şi de un glas copilăresc, care afară de aceasta tremura, sună o sălutar. Femea 'şi arădică capul; ea văzu o copilă mică, trencească, pe jumătate desculţă naintea ei. Din faţa cea slabă, vânăţită de frig, priveau spre ea doi ochi mari, întristaţi rugându-se.

„De ce-mi aduci neauă până în odaie?” strigă femeia cea ce plângea; „n'ai fi putut tu aştepta afară? N'are omul nici când odichină de voi!” Mie 'mi era aşa frig,“ să scusă sârmana copilă. „Atunci de ce nu rămâi acasă?” „Eu nu am casă,“ răspuse copila. „Dară undeva trebuie să albi?” „Ea să sculă cu linişte, deschise dulapul cu mănecarea, luă o bucată de colac şi o dădu copilei. „Iacă, du-te la mama ta!” „Mamuţa mea a murit!” Aceasta dădu femeii o împunsătură

în inima. „Şi unde-i tata teu?” „Acela s'a dus nainte cu doi ani la America,“ „Şi când a murit mamuţa ta?” „La sf. Mihai.“ „Şi unde ai fost tu de atunci?” „La găzdoaia; dară ea nu mai voieşte a mă ţinea.“ Copila nu plângea; ochi ei întristaţi nu mai aveau lacrimi, cu frică apăsau mânele cele mici vânăte colacul cel primit la inimă. „Dapoi, încălzeşte-te puţin!” zise femeia deja puţin mai pretenoasă. Ea luă două bucăţi de nichel de pe masă, şi când copila să vâri în unghiul cuptorului şi, trimetând din când în când câte o privire fricoasă femeii, mânca colacul ei, i-a cinstit ea ambele bucăţi de nichel. „După ce te-ai încălzit, atunci du-te, ca să-ţi afli oare unde loc de dormit; minton se va însăra.“ Cu aceasta merse ea în culină, ca să pună cina la foc. Ea nu putea mânca, dară ea avea un frate, care va veni flămând acasă. Cufundată în gândul ei amar, că tot omul are astăzi pe cineva, şi că numai ea nu are pe nimene, căruia îi putu face astăzi bucurie, a uitat ea de copila străină în odaie. Acuma trebuia să iee ea ceva, ea intră şi mai să spărie în odaia cea cam întunecoasă. De căldură şi oboseală învinsă, ajunse micuţa depe banca cuptorului la pământ, şi durmea adânc, şuglită într'un unghiuş. Ce să fie acum? A trezi copila cea obosită şi a scoate-o afară în frig? Aceasta nu să putea. Dară oare ce să facă cu ea? Cine şti, că oare nu avea ea insecte, şi acelea ar începe a să mişca în căldură! Soarele privi mai odată prin nori şi la copila durmindă. Acu-ma, când fata cea vânăată albi şi cam roşi de căldură, era aşa de frumoasă. „Tocmai ca Catiţa mea,“ cugeta femeia cea tânără, „Dacă aceea ar fi rămasa aşa săngură în lume şi eu a-şi fi murit, şi tata ei în America ar fi uitat de ea.“ Oare ce putu copila de acolo, că avea aşa un tată? Sau doară nu mai era nici el în viaţă? S'au întâmplat aşa multe în America; încă nu de mult s'a huluit pământul peste mulţi oa-

menî, cari lucrau prin mine! Femecea cea tânără sămți deodată în inima ei cea înlemnită de durere o mișcare caldă de compatimire cu copila cea părăsită și străină. Ei 'i să păru, ca când ar fi ea tocmai așa de părăsită, precum și ea înșiși, ba încă mai mult. Ea nu avea copii, nu avea pe nimeni, căruia îi putea pregăti o bucurie, i-ar fi putut aprinde un pom; copila nu avea pe nimene, care i-ar fi dat un așternut de noapte și un scut. Ea auzi, că în culină ferbea ceva, să du-se să vadă, și la aceasta izbi ea ușa fără de voie. Copila cea spăriată din somn privi fricoasă în jur. Oh, cât de bine îi era aici! Dacă nu ar trebui să meargă mai departe, dacă i-ar fi iertat a dormi aici. Dară micuță își aduse aminte, că 'i s'a spus, că dacă s'a încălzit, trebuie să-și caute așternut de noapte; nu, aici nu-i era iertat a rămănea. Ea își luă legătura sa și să furișă mereu în culină. „Acuma, mai mergi puținel după oamenii cei bunii,” zise femecea, „pe seară, poți veni aici, și peste noapte.” La aceasta privi ea la fața cea deodată înseninată a copilei și o rază lină de soare, de lumină și bucurie, cea dintâi dela moartea copiilor ei, încălzi inima ei.

Copila eși fără vorbe, în liniște ca o umbră în curte și urmărită de lătratul cânelui, fugi ea în amurgul de iarnă. „Oare de ce am lăsat-o să se ducă?” cugeta femecea. „Dacă voiesc ai da o cină și un pat, oare pentru ce atunci colacii, cari îi dau omenii? Că astăzi și mâne tot nu capătă alt ceva. Dară oare ce să-mi șază aici așa murdară? Pân'a veni, trebuie să se spele și eu îi voi da ceva haine vechi dela Catița, ca să aibă și ea seara crăciunului!” Femecea merse ca să pună așternut curat pe masă. Apoi să întinse după cartea cea de cântări, ca să cetească vr'un Psalm sau vr'o cântare din ea, 'i s'a deschis tocmai acolo, unde era pus un tractat de crăciun care era odineoară, — nici ea nu mai știa dela cine — a căpătat și până astăzi nu l-a cetit. Dară deoare-

ce e tocmai astăzi seara crăciunului și aceasta vorbea despre crăciun și despre Betleem, așadar îl luă cu sine în culină, ca să cetească. Era acolo foarte frumos scris, ce o bucurie avea D-zeu, Părintele cel cerese, de Fiul Seu și cum El din iubire cătră omenii a dat totuși pre Fiul Seu, l-a trimes ca copil pe pământ, ca Fiul pân'a deveni mare, să se jertfească pre Sine pentru păcatele lumii întregi. Cât de trist trebuia să fie cerul, când Christos Domnul l-a părăsit, și pentru aceea s'au grăbit ingerii jos pe pământ, ca să laude și să mărească pre D-zeu; ei să grăbiră după El.

Era minunat, nici când n'a cugetat ea la aceasta mare iubire a lui D-zeu; acuma, când și casa ei era goală în seara crăciunului, sămția ea compatimire cu D-zeul cel mare și sfânt, și iubirca Lui cea mare a mișcat sufletul ei. Rei au fost oamenii; ei pironiră în fine pre Fiul cel iubit alui D-zeu pe cruce, și El, care era atotștiutor. El a știut aceasta înainte; și totuși l-a dat omenimei. Dacă D-zeu astăzi așa o iubire a arătat oamenilor, oare n'ar trebui ca și ei să arate iubire unul altuia? „Oare pentru ce am trămes eu copila aceea?! Cine știe, pe unde rătăcește? Oare veni-va, oare afla-va calea! Cănele a spăriat-o așa, ea să va teme. Dacă D-zeu a iubit lumea, atunci El și asta copilă a iubit-o și eu am trămes'o afară în frigul iernei...” Pe sufletul femeii să puse o frică, precum ea nici atunci n'o sămțea, când copiii ei erau bolnavi. A merge înșiși a o căuta, îi era rușine — ce ar zic omenii? și ea nu avea pre nimeni, pre care l-ar fi putut trimete. Seara să plecă. „Dacă Catica ta ar trebui să umble așa dela ușă la ușă,” trebuie să cugete ea ne'nctat. „Dară ea vine, oare de ce n'ar veni? Și într'alt loc o vor lătra-o câni. Până ea vine, îi voi da o haină dela Catița!” ea deschise lada și căută în ea. Ea voia a-i da haina cea mai veche, dară nu putea. D-zeu a iubit așa lumea, că a dat pre unul

născut Fiu al Seu; ea trebuia să dea ceva, ce avea valoare, că mâine zi era o zi mare; copila nu trebuia să fie trențoasă.

Ea avea toate pregătite, haine, bune călduroase și pantofi, da și un culcuș, nu în unghiul, culinei, cum cugeta ea mai nainte, ci în patul, în care durmeau ambii ei copii. Ea puse din propriul ei pat perine, că acelea a copiilor ei trebuiau arse după ordinul medicului, ca să nu se lătească boala cea lipicioasă. Precând ea pregătea patul pentru copila cea umplută de frig, îi era așa cald la inimă ca nici când, ea înșiși sâmțea, cât de comod o va avea copila.

Trăgea pentru întâiadată la biserică. Ea trebuia să pregătească iute cele de lipsă pentru cină și a se îmbrăca. Astăzi sâmți ea pentru întâiadată ceva la cântarea: „Inima saltă veselă...” și Evangelia, care au vestit-o îngerii acolo pe câmpul Betleemului păstorilor, îi apărură ca ceva de tot nou.

Pe lângă toate aceste nu putu ea aștepta capătul. Ca una din cel dintâi părăsi ea biserica. Ea merse în prăvălia de mai aproape și cumpără atâtea obiecte frumoase, că nici chiar pentru Catița ei n'ar fi putut mai multe cumpăra, și luminări și zahăruri. Apoi merse la femeea pădurarului, să vadă mai are vr'un braduleț, care i-a fi rămas de vindut. Spre noroc mai era unul, nu mare, dară frumos și potrivit. Așa să întoarse ea cu mânele și inima plină cătră casă. Fratele ei îi veni deja spre întimpinare. El să minună, că ce aduse ea și unde era atăta vreme? Ea nu avea vorbe, a-i esplica toate. „Nu întreba,” răspuse ea, „vei vedea tu, mai bine ajută-mi!” El s'a bucurat, că după septămâni o văzu pentru întâiași-dată zimbînd, și încă astăzi, când el cugeta, că ea s'ar topi de durere. Așa pregăti ea pomul. Acolo în culină-deși nu stătea aceasta în cartea ei de rugăciune, trămesse ea suspinul acesta cătră cer: „Oh, Doamne D-zeule,

Părinte ȕerese! Dacă Tu ne-ai iubit așa pre noi, că ai dat pre unul născut Fiul Teu, trimete-mi dară copila, ca să-i pot face bine. Tu o ști, unde să află!” Încă nici când n'a crezut ea, că D-zeu o aude în ceva, astăzi o crezu ea. Totuși, când pomul și cina erau gata, să furișă din nou o frică în inima ei, că copila nu venea. „Oh, D-zeul meu, trimete-mi-o!” Ea istorisi fratelui ei, ce s'a întâmplat, că cănele o fi spăriat copila și ea nu știe acuma, unde ar fi. „Nu te teme,” o mângăia el, „că vine ea!” El o privi de o lature, și 'i să păru ca schimbată, cu mult mai bine, ca altădată. Și când să auzi lătratul cănelui, merse el înșiși de două trei ori afară, tot înzădar. În fine merse el la poartă — ach, că nu să duse el minton afară; acolo ședea, sgulită într'un unghi, pe jumătate amorțită de frig, copila plângând. „Ce faci tu aici? De ce nu vii înlăuntru,” întrebă el cu mare pretenie, lui 'i era, ca când ar vedea pre Catița cea mică naintea sa. „Doamna îmi spuse să vin,” gângăvi micuța, „dară eu mă tem foarte de cănele vostru.” „Nu te teme, vino cu mine, el nu mușcă!” Micuța ascultă, dară el trebuia s'o conducă. Ea era de tot amorțită. În ușă s'a întâmplat ceva, ce nici el, nici copila n'a așteptat. Sora fugi naintea lor, îmbrățișa și sărută pre micuța între lacrimi, o trase în culina cea caldă și-i deslegă sarcina. Fratele ei merse în grajd, ca să nu-l vadă ea, că și alui ochi sunt plini de lacrimi. După ce să întoarse el napoi cam după o jumătate oară, era copila deja spalată și peptenată, îmbrăcată în haine noi, picioarele încălțate în pantofi calzi. Ach, acuma numai să vedea, cât de frumoasă, dară cât de slabă era. Ochișii cei frumoși, întunecoși străluceau numai așa din fața cea îngustă. Târziu cinau astăzi în casa lor, că mai întâi s'au bucurat ei de bucuria copilei, apoi numai să puseră ei la masă și minunat, femeii îi era așa la inimă, cași când ar șe-

dea Fiiul lui D-zeu cel născut în grajdul Betleemului în mijlocul lor. „Și ce vei face tu mâne cu Anuța?” întrebă fratele, după ce copila în nespusa ei fericire adormi în patul cel cald. „Eu o voi ținea-o în locul Catiței, până va veni bărbatul meu sau tata ei acasă. Că, așa a iubit D-zeu lumea, de a dat pre unul născut Fiu al Seu — și și eu ași dori, să dovedesc oamenilor iubirea!” „Tu ai drept, cel puțin nu ne-a fi frică!” Pe pom să stângeau luminările, bradulețul parfuma, copila dormea. În inima cea tristă, mai nainte amorțită a femeii tânără lumina o rază caldă a iubirei în veci noauă alui D-zeu, și în cer domne bucurie, că Isus, Fiiul lui D-zeu și alui David era născut! — Aliluia! Din W.—L.

Un păhar de apă rece.

Un oficer de cavalerie, care a luat parte în bătălia civilă din America de mord nainte cu 40 ani, istorisește:

Era dimineața după o învingere scumpă, când căpătai ordinul, a duce un telegram cetei din urmă a armatei. Calul meu s'a rădicat și svârli din picioare. Pe lângă aceasta m'au îngreuiat tot felul de pedeci, cari îmi închiseră calea, înaintarea mea. Pe la amezăzî m'am sămșit, secat de căldură, aproape de o amețeală, când observai un isvor, lângă care să odichneau câțiva ostași. Eu voiam a mă cobori, dară calul meu făcea așa sărituri turbate, că lăsaî încercarea, care aduse trupeî mică numai un ris crud. Decî mă întorseî iritat cătră un ostaș, care să păru, că nu a ris cu ceialați, și îl rugai, a-mî umplea butela. „Umpleți-o sângur!” respunse el blăstămând. Aceasta irită mânia mea de tot. „Nefericitu-le!” strigai eu, „de ar binevoi D-zeu, ca să te văd odată murind de sete și să cerșești pentru un păhar de apă rece, ca din partea mea să am plăcerea, a țî-o tăgădui!” După aceasta dădui calului meu pintenî și călării cu

iuteală turbată mai departe. O oară mai târziu câștigă un negru mic compatimos apă pentru mine și calul meu, pentru care i-am plătit bogat. Dară cruzimea camaradului meu nu o putui uita, și eu jurai, a-l căuta, ca — D-zeu m'o ierte! — să mă răsbun asupra lui. Doi ani am căutat înzădar. Atuncî mă opri o rană în ospital în Washington. Plin de compatimire cu sermanîi ostași ajutai, care nu puteam face încă servicii, la îngrijirea celor răniți și bolnavi și căutai a îndulci ultimele clipe ale muribunzilor. Acolo am văzut decî și pre unî creștinî adormind cu triumfare, și eu începui, a cuprindre puterea credinței și a dori însumî după acela dar. Așa uitai eu mereu pre acela ostaș și propunerea mea cea urită.

După lupta la W. s'a adus o mare mulțime de răniți la ospitalul nostru. Ei sufereau înfricoșat de căldura cea arzătoare și strigau după apă. Eu luai un păhar și un ol cu apă rece și mergeam dela 'șir la 'șir; a împărți beutura' cea binefăcătoare. Deodată să sculă în capătul salei un bolnav pe pat și strigă cu glas tâmpit: „Apă! Pentru iubirea lui D-zeu.” Eu rămăseî ca încremenit. Era acela ostaș, care-mî tăgădui un păhar de apă. Acuma sămșii eu, cum îmi strânse diavolul sufletul și-mî zise: „Dă la toți ceialați de beut, dară pe lângă el trecî! Răsbună-te!” Dară să mai sculă și alt glas. Fost-a glasul conștiinței? Fost-o Duchul sfânt? Fost-a echoul îndemnărilor mamei mele? acesta îmi șopti: „Astăzi a ajuns ziua, a respălăi reul cu bine, precum țî-a ordinat Mântuitorul. Dă vrășmașului teu de beut!” Eu nu putui altcum, vâri brațul meu sub capul lui și aduseî păharul la buzele lui ferbinți. Oh, cum beu el! Eu nu voi uita nicî când esprimarea feței sale și privirea cea mulțumitoare.

Dela medicul suprem auzit eu, că bolnavul va muri curând, și eu căpătai învoirea, a-l griji. Mult nu zise nicî un cuvânt. Într'o zi înse

zise el cătră mine cu glas slab: „Aduci-ți d-ta aminte de ziua, în care mă rugăi, să-ți dau de beut?”

„Da, camarade,” răspunsei eu, „înse aceea-i o întâmplare veche, care nu mai are nici o însemnătate.”

„Pentru mine totuși,” răspunse el. Și el îmi istorisi, cum fu el în aceea zi muștrat de locotenentul seu, bolnav de friguri și în mânie, nu o știa, ce a făcut; cum s'a căit el de amar pentru purtarea sa și a căutat doi ani după mine, ca să mă roage de iertare, ceea ce a și făcut el acuma. Cât de adânc m'am sămțit eu rușinat de el!

Oarele bolnavului au fost numărate. El îmi dădu ordine cătră sora sa și chiamnă preot, cu care a conversat el mult. Apoi întrebă el, că oare nu s'ar afla în Biblie un cuvânt, în care ar fi vorba despre darea unui păhar de apă rece. Eu îl rugai, a nu vorbi despre aceasta; dară el zise: D-ta nu ști, ce ai făcut pentru mine, când nu m'ai tăgăduit acela păhar de apă. „Cel ce va adăpa pre anul dintr'acești micș numai cu un păhar de apă rece în nume de ucenic, adevăr, zic voauă, că nu-și va perde plata sa.” „Iertătu-mi mie,” întrebă el, „a mă socoti cătră acei micș, pre carî îi privește Dnul ca de ai Sei?” La aceasta mai vorbi el despre nevrednicia sa, despre Mântuitorul și despre împărăția lui D-zeu.

Cătră seară zise el cătră mine: „Așa mi să pare, cași când ași fi eu un prune și mama mea m'ar spune, să zic rugăciunea mea nainte de a durmi eu. Eu voiesc a o mai face odată în aceasta seară.” El o făcu, apoi să lăsă napoi, și ochii'i să închiseră. El a adormit spre viața de veci, iubitul meu camarad.

Din Wge.

Epistola unei fetiță.

O fetiță chineză, care cercetase școala de misiune, trimese o epistolă copiilor creștinî din America; adevă următoarele:

Iubiții mei pretinî!
 Noi la 6 oare ne sculăm;
 la 7 mâncăm orez (rișcaș);
 la 8 ne rugăm;
 la 9 mergem la școală;
 la 11 scriem litere;
 la 12 mâncăm de ameazăi;
 la 1 mergem iarăși la școală;
 la 3 coasem haine;
 la 4 mâncăm orez;
 la 5 cântăm;
 la 6 învățăm;
 la 9 ne culcăm.

Fasiunea morală și Evangelia duple Matei am cetit-o.

Vă mulțămesc că vă rugați pentru noi, ba încă și bani ne-ați trimes. Eu sunt de treisprezece ani. A voastră pretenă credincioasă: Hing Ven.

Fra ilor, rugați-vă pentru săraci păgânî, și-i ajutați cât să poate.

R. Tașca.

Un preot brutal.

În multe locuri sunt frații noștri liniștiți cu tot eu copiii lor de brutalitate mai ales a preoților. Sunt însă și așa locuri, unde ei să amestecă, și fac durere și năcaz la frații noștri.

Despre așa un preot brutal, am căpătat cunoștință cu puține săptămâni main ainte, petrecând în comuna Kétegyháza. Și cu ani mai nainte era, că copiii pocăiților nu erau suferiți în școala confesională română. Acolo au fost ei bătuti și scoși afară, Acuma înse după multă așteptare, au căpătat ei școală de stat. În aceasta școală umblă copiii amestecați, ca și în alte locuri. Acuma dară, umblă preoții și în școlile de stat, ca să învețe religia. Și în Chitighaz, după cum am înțeles-o, trebuie să fie preotul B.

Deci dacă flămânzește vrășmașul teu nulrește-l, dacă însătoșază dă-i de beut. Rom. 12, 20.

foarte religioasă; că numai puține zile sunt în săptămână, în care n'ar merge, să fie și el în școală. Noi știm, că preotul merge pe săptămână odată sau de două ori — mai mult nu — să învețe religia. Cu așa o ocaziune a bătut odată o fată a unui frate, pentru care a și fost pedepsit! Acuma înse în zilele trecute, a bătut el pe un fiu a fr. D. cu treștia și cu mâna, și pre al doilea, tot a acestui fr., l-a pus cu sila pe genunchi, și nevoind acela a se pune de bună voie, l-a izbit cu piciorul de pământ. Și învățătorul primi aceasta cu tăcere. Ba, și el i-a amenințat cu bătaie. Toate acestea s'au făcut pentru că nu au urmat aceia porunca, a-și face cruce. Apoi a mai amenințat preotul toți copiii, arătându-le briceagul, că le va tăia limba, dacă vor mai sudui! Au nu este leac pentru aceasta cât e țara de mare? Noi sperăm că, da! Christos, — a cărui serv să numește preotul B. — nu a învățat religia în așa mod.

Septămăna alianței de rugăciune.

Dela dum. 1 Ian. șt. n. până Sămb. în 7 Ian. 1911.

Duminecă în 1 Ianuare.

Texturi de predicat.

Ioan 5, 22, 23; 12, 32; 13, 35.

Luni în 2 Ianuare.

Mulțămită și mărturisire.

Să mulțămim pentru aceea, că ziua mântuirii pentru lume și a serviroi pentru Christos încă ține; că pacea întră națiunii este în așa grad nalt păstrată; că dorința după unitate și conlucrare să descopere întră creștinii; care a rezultat cercarea noită a neatinsibilității sfinte Scripturii.

Noi voim a mărturisi, că înfrurirea adunării spre lume a fost o proporțional mică, că iubirea de comodate și lux (podoabă, trufe) și lipsa înfrânării de sine crește; că sfânta Scriptură nu e încă destul de prefuită, și că ziua D-lui nu să prețuiește în acela grad, cum o merită; că venirea D-lui nu ocupă cugetul învățăcelilor, după cum ar fi cazul; că teme-

rea de D-zeu și dorința, a face voia Lui, au așa puțină înfrurire spre viața politică și a afacerilor. (Ps. 111, Mat 5, 13; 2 Petru 3, 13—25.)

Marți în 3 Ianuare.

Adunarea universală, unul corp, la care Christos este capul.

Noi voim să mulțămim pentru diversitatea darurilor, a însărcinărilor și întreprinderilor. cari s'au încrezut adunării D-lui pentru zilele ultime; pentru libertatea crescândă, cunoștința și ocaziunea spre activitatea, care e dată creștinilor.

Noi voim a ne ruga pentru cunoștință mai clară a învățăturii despre char și pentru predare mai deplină planurilor lui D-zeu; pentru o mărturisire mai hotărâtă către D-zeirea lui Christos și o urmare mai credincioasă în urmele Lui; pentru deplina rebdare a voiei și conștiinței către Duchul sfânt; pentru o mai mare măsură a iubirii, care toate le crede, toate le speră, toate le rabdă; pentru alianța evangelică în toate denominațiunile. (Ps. 119, 33—40; Ioan 10, 7—18; 2 Cor. 4, 15—18; Efes. 4, 4—16.)

Miercuri în 4 Ianuare.

Națiunea și regenții ei.

Rugăciune pentru toți, cari stau în respundere naltă, împărații, regi, presidentii, parlamentarii și corporațiunii dădătoare de legiuri; pentru apăsarea urei de neamuri, a jaluziei naționale și preocupaciunea socială; pentru o mai naltă stufă a părerei publice în privința curățeniei morală, a reținerii, a onestității și a adevărului; pentru ostași, mărinarii, autoritatea apărătoare și toți officianții publici; pentru delaturarea a toată nedreptatea națională și socială; pentru reprezentanții presei în toată lumea. (Mat. 22, 15—21; Fapt. 17, 24—28; Ps. 111.)

Joi în 5 Ianuare.

Missiunea păgânilor.

Laudă și mulțămită pentru conferința cea mare universală (în Edinburg) și alte adunări de misiune; pentru dovada infalibilă (nesmintită) a puterei Evangheliei în pocăință și viață pioasă a multor mii, cari până aici nu cunoșteau pre D-nul, pentru bărbații și femeile, cari au mers nainte noastră pe calea D-lui și ne-au dat un bun exemplu a ascultării și predării de sine.

Rugăciune pentru trezirea națiunilor răsăritene, că Evangelia să prevină înfrurirea cea a apusenilor, unde s'ar descoperi ele, să le învingă; pentru sprijinirea barbaților și femeilor plini de spirit pentru institutele de creștere în India, China și în orientul întreg; pentru deschiderea țărelor, cari sunt încă în-

chise pentru Evanghelie; pentru folosirea a toată ocaziunea, care este deja nainte-ne; pentru dărtmarea a toată religiunea falsă; pentru a chemare neresistibilă a multor bărbați tineri și fecioare și puterea, a putea urma chemării; pentru atâtea mijloace, că nici o comunitate sau societate misională să nu ducă lipsă; ci să fie în stare, a vesti în conlucrare frățească, „Evangelia tuturor făpturilor”; pentru înțelepciunea conducătorilor; pentru o privire depărtată a secretarilor de misiune; pentru traducătorii sfintei Scripturi și concepștii scrierilor creștine; pentru misiunea medicală; pentru institute de creștere; pentru lucrul între femei și copii; pentru adunările indigene; pentru sufletele căutătoare; pentru călătorii, cari nu sunt missionari, și pentru regenții la teritoarele missionale, ca ei să sprijinească prin exemplu lor lucrul misiunii. (Isa. 55, 1—5; Mat. 9, 36—38; 2 Cor. 10, 3—5.

Vineri în 6 Ianuare.

Familia, institutele de creștere și tânărima.

Rugăciune, ca D-nul Isus să fie în fiecare familie recunoscut ca cap; ca sfințenia căsătoriei și corespunderea familiei să fie mai mult prețuită; ca creșterea în toate institutele să cuprindă în sine învățarea cuvântului lui D-zeu și credința creștinească; ca toți profesorii, oducătorii și învățătorii să stea înșiși în adevărul creștinesc; ca toată ostăneala pentru pocăința și mântuirea tânărimii să capote binecuvântarea cea mai bogată a Duchului sfânt. (Prov. 6, 20—23; Luca 2, 51, 52; Ioan 19, 26, 27; Efes. 6, 1—9.)

Sâmbătă în 7 Ianuare.

Misiunea patriei și Iudei.

Mulțămită pentru deosebite rezultate în lucru întră diferite clase de popoare în țările creștine; pentru lucrul întră ștudenti, întră tineri și fecioare; pentru poziția cea schimbată a multor iudei culți către persoana lui Christos.

Rugăciune pentru toți creștinii în propriile lor țări, ca ei să nu negrigească, a fi martorii lui Christos întră poporul lor; pentru toți cari sunt activi pentru binele lui Israil, ca ei să facă lucrul lor cu înțelepciune, răbdare și iubire; pentru iudeii cei persecutați și așa unii, cari să întore la Palestina; pentru iudeii credincioși, ca ei să recomendeze Evangelia prin viața lor; pentru o lățire mai îndepărtată și studiarea mai striguoasă a noului testament întră iudeii din toată lumea; ca să vină curând timpul, când „întregul Israil se va mântui”. (1 Moisi 22, 16—18; Luca 14, 16—24; Luca 19, 44; Rom. 11, 25—36.)

AVIS!

Prin aceste puține șire sunt toți iubiiți frați avisați, că modesta noastră foiță „Adevărul”, dupăcum am și mai amintit-o în alt loc, a ajuns a comunității Baptistilor români din Ungaria. Precum a servit aceasta foiță și până acuma, neprivind la păreri și partide, tot așa va servi ea și mai departe intereselor comune ale poporului lui D-zeu.

Noi, comitetul literal, recomandăm aceasta foiță din inimă tuturor fraților, și-i rugăm, a recomanda-o și altora oameni.

În numele tuturoră:

Teodor Sida	} Membrii din comitetul literal.
Ioan Țirban	
Georgiu Florian	
Emeric Erdős	
Adam Sueiu	

INTREBĂRI BIBLICE.

Unde vei afla scris următoarele:

1. Vorbește pământului, și el te va învăța?
 2. Vei vorbi ca din pământ?
 3. Strigați cele de sub pământ?
 4. Deschidă-se pământul, și nască mântuire?
 5. Pământul va răspunde cererei?
- Intrebările din numărul 12. 1910. le-au aflat bine:

Brânda Ilie Buteni 1. 2. 3. 4. 5.
Brânda Todor Buteni 1. 2. 3. 4. 5.
Zinbran Petru „ 1. 2. 3. 4. 5.
Dobrei Pavel Revetiș 1. 2. 3. 4. 5.
Mercea Mihai „ 1. 2. 3. 4. 5.
Mihail Lazar „ 1. 2. 3. 4. 5.
Uroș Popon Cenad 1. 2. 3. 4. 5.
Unch Vasilie Cenad 1. 2. 3. 4. 5.
Drăucean Todor Micalaca 2. 3. 4. 5.
Sas Pavel Șomoșches 1. 2. 3. 4. 5.
Flonta Ioan Șomoșches 2. 3. 4. 5.
Vigyi Mitru Radna 1. 2. 3. 4. 5.
Țoldan Mihai Șiclău 1. 2. 3. 4. 5.
Ioan Sechel Nădab 1. 2. 3. 4. 5.
Sechel Todor Erdőhegy 1. 2. 3. 4. 5.

ÎNȘTIINȚARE.

Selegean Moisi Erdöhegy 1. 2. 3. 4. 5.
 Popovici Iosif Corbești 1. 2. 3. 4.
 Hirja Simion Galșa 1. 2. 3. 4. 5.
 Tat George Galșa 1. 2. 3. 4. 5.
 Tudor Pavel Galșa 1. 2. 3. 4. 5.
 Nicora Ioan Almașel 1. 2. 3. 4. 5.
 Ardelean Roman Pecica 1. 2. 3. 4.
 Voștinar Traian Brad 1. 2. 3. 4. 5.
 Ștef Ioan Cherichî 1. 2. 3. 4.
 Halic Petru Cicir 2. 3. 4. 5.
 Treușan Ioan Arad 1. 2. 3. 4. 5.
 Gligorese Traian Arad 1. 2. 3. 4. 5.
 Oala Todor Gurba 1. 2. 3. 4.
 Santău Ioan Chitighaz 1. 3. 4. 5.
 Pavel Șielovan Curticî 1. 2. 3. 4. 5.
 Popă G. Corporal în Foca Bosnia 2. 3. 4.
 Truță Nîe Nădlac 1. 2. 3. 4. 5.
 Feir Constantin Nădlac 1. 2. 3. 4. 5.
 Nîga Mitru Nădlac 1. 2. 3. 4. 5.
 Socală Todor Nădlac 1. 2. 3. 4. 5.
 Socală Elena Nădlac 1. 2. 3. 4. 5.
 Raț Ana Nădlac 1. 2. 3. 4. 5.
 Crișan Todor Nădlac 2. 5.
 Baba Șt. Arabağı România 2. 3. 4.

Cuvintele întrebate au fost: 3 Moisi 26, 19; 5 Moisi 30, 19; Isaia 1, 2; Ieremia 51, 48.

E foarte frumos dela frații noștri tinării, că să ocupă cu cercarea scriiturilor. Siliti-vă tot mai mult, că numai așa veți afla tesaurele cele ascunse a cuvântului lui D-zeu. Să poate, ca să fie rămas careva afară, dară nu cu voia, pentru care ne scușați. Una înse vă mai cerem, trimeteți răspunsurile și mai iute, că scrierile au de a merge la Bpesta, în tipografia fraților noștrii; și așa dar vă rugăm, trimeteți de acuma nainte răspunsurile pe 12-lea a fiecărei lună!

După cum on. cetitori ai „Adevărului” știu, s'a schimbat tipografia și administrația foiei. Aceia abonatori, cari sunt datorți cu prețul abonamentului din anul trecut, ba și mai de mult, să trimeată banii cât de curând, la Simion Negru Curticî. Iară de acuma, fi iertat fiecărui abonator, ba e datorința fiecăruia, a trimete banii pentru foaie, la începutul anului, și atunci nu trebuie să aștepte îndemnarea, ca să plătească. Așadar trimeteți cât de curând banii pe an nainte la adresa **Sida Todor Körös-bökény** (nu Buttyin, că s'a schimbat numele comunei) că cassa e goală și trebuie bani.

Dacă undeva n'ar căpăta frații foile, în privința aceasta să facă întrebare la fr. **Welker József** Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Redactor corespunsabil:
V. BERBECAR.

PUBLICĂRI.

Călindare pentru cetitul Bibliei sunt gata de trimes. Să pot procura în Bpesta la Welker József și la redacție. Prețul 10 fill.

Să caută o fată, soră, care nu să teme de lucrul casei, dară să teme de D-zeu, ca servitoare la Todor Stan Kétegyház 581.

Nici într'o adunare, dară și familie creștină, n'ar trebui să lipsească, cel mai potrivit dintră toate instrumentele, adecă un **Harmon** bun. Și acesta să poate ușor câștiga și pe racte și pe bani gata, întrebați numai, coi ce se interesează la **V. Berbecar Körös-Bökény** Arad m. și el vă servește cu oferte.

Vă salută din inimă, și
 pofteste tuturor cetitorilor un
an nou fericit

Redacția.